

E D I T U R A S C R I P T U M ®

Exerciții de zbor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DUME, CRISTIAN

Exerciții de zbor / Cristian Dume. - Oradea: Scriptum, 2016

ISBN 978-606-8712-24-6

821.135.1-141

Exerciții de zbor

poezii creștine

Cristian Dume

Editura Scriptum®
Oradea

Publicată sub titlul
Exerciții de zbor
de Cristian Dume

© 2016 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428, Tel./Robot: 0359-412.765
E-mail: contact@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-8712-24-6

Tiparul executat în U.E.

Cuprins

<i>Prefată</i> – Prof. LUCIAN CREANGĂ	15
<i>Cuvânt introductiv</i> – Drd. LAURENȚIU PETRILA	17
<i>Cuvânt-înainte</i> – Pastor PETRICĂ IVAN	19
<i>Introducere</i>	23

Dragostea Lui

Regele durerii	27
Crucea Lui.	29
Mai mult	30
Ce departe	31
Constatare	32
Dragostea Lui	33
Tu știi?	34
Cred că a înviat!	35

Anotimpuri

Toamna, seara	39
Septembrie	41

Octombrie	42
Noiembrie	43
Novembre	45
Decembrie	47
Ianuarie	49

Căminul iubirii – familia

Viața	53
Regina mea	55
Sara	56
Elsa	57
De vorbă cu mama	58
Clara	59
Raisa	60

Gânduri de Crăciun

Dedicare	63
Gânduri de Crăciun	65
În Ajun	67

La cumpăna vieții

Podul	71
Anul a trecut	73
Bilanț	74
Și, totuși, suntem trecători	77
Tu crezi	78
Matematica morții	79

Frământări...

Naufragiu	83
Păcăleala ca mod de viață.	86
Schimbare	87
Înfrânt, dar trăiesc	89
No title	90
Salvare	91
La ce-ți folosesc azi?	92
De ce?	93
Întrebări.	95
Suntem datori	96
Doar El	97
De ce n-aș plânge?	98
Rutină	99
Te caut.	101
Păcatul.	102
Trece viața ca un zbor	105
Am știut, dar ai făcut	106
Paradoxurile lui Isus	107
Nu ucide, Doamne.	108
Sinceritatea	109
Lupta vieții	111
Păcatul ca o rană	113

Iubirea...

Mitul zăpezii	117
Dimineața	119
Legământ	121
„Secrete“	122

Îmi pasă de tine...

Când ai de gând?	125
Scrisoare	126
Invitație	129
Te zbați	132
Tu să fii tată!	133
Nu fi nebună, inimă, nu azi!	135

Rugăciuni

Deznădejde	139
Căință	140
Psalm	142
Psalmul căinței.	144
Loc de cinste	145
Căința inimii	147
Rugăciune fierbinte	149

Fărâme...

Melancolie.	153
Întâlnirea	154
Mulțumesc.	155
Poet	156
Aș fi eu viu fără de Tine?	158
Datornic Ție	160

Cel mai frumos dintre pământeni...

Șoapta faptelor.	163
Cina.	164
Autentic.	166

Simboluri

Eternă	171
Lumânarea.	173

Cuprins

în ordine alfabetică

Am știut, dar ai făcut	106
Anul a trecut	73
Aș fi eu viu fără de Tine?	158
Autentic.	166
Bilanț.	74
Căință	140
Căința inimii	147
Când ai de gând?	125
Ce departe.	31
Cina.	164
Clara	59
Constatare	32
Cred că a înviat!	35
Crucea Lui.	29
Datornic Ție	160
De ce?	93

De ce n-aș plânge?	98
De vorbă cu mama.	58
Decembrie	47
Dedicare	63
Deznădejde	139
Dimineața	119
Doar El	97
Dragostea Lui	33
Elsa	57
Eternă	171
Gânduri de Crăciun.	65
Ianuarie	49
Invitație	129
În Ajun	67
Înfrânt, dar trăiesc	89
Întâlnirea	154
Întrebări.	95
La ce-ți folosesc azi?	92
Legământ	121
Loc de cinste	145
Lumânarea.	173
Lupta vieții	111
Mai mult	30
Matematica morții.	79
Melancolie.	153
Mitul zăpezii	117
Mulțumesc.	155
Naufragiu	83
No title	90
Noiembrie	43

Novembre	45
Nu fi nebună, inimă, nu azi!	135
Nu ucide, Doamne!	108
Octombrie	42
Păcatul	102
Păcatul ca o rană	113
Păcăleala ca mod de viață	86
Paradoxurile lui Isus	107
Podul	71
Poet	156
Psalm	142
Psalmul căinței	144
Raisa	60
Regele durerii	27
Regina mea	55
Rugăciune fierbinte	149
Rutină	99
Salvare	91
Sara	56
Schimbare	87
Scrisoare	126
„Secrete“	122
Septembrie	41
Și, totuși, suntem trecători	77
Sinceritatea	109
Șoapta faptelor	163
Suntem datori	96
Te caut	101
Te zbați	132
Toamna, seara	39

Trece viața ca un zbor	105
Tu crezi	78
Tu să fii tată!	133
Tu știi?	34
Viața	53

Prefață

Cât de frumoasă este poezia! Cât de mult o iubim, cu toate că o neglijăm involuntar. Ea nu strigă, ea nu ne atenționează și nu ne reproșează niciodată nimic. O preferăm, totuși, atunci când trăim o bucurie intensă sau atunci când ne confruntăm cu o durere profundă. În bucurie, poezia ne înalță, în mijlocul problemelor agitate, ea ne liniștește. O chemăm atunci când vrem să dăm glas iubirii, o căutăm atunci când emoțiile noastre sunt nedefinite și dorim să le dăm un nume, o folosim atunci când încercăm să spunem ceva important și nu vrem să se piardă printre alte cuvinte și lucruri.

Poezia nu ar fi atât de frumoasă dacă nu ar fi și utilă. „Cui îi folosește?” ne întrebăm. Răspunsul ni-l oferă în primul rând însuși poetul. El știe cel mai bine la ce îi folosește poezia. Răspunsul ni-l va da și cititorul (doar dacă va avea răbdarea să îmbrace haina simplă a celui ce citește).

Poezia nu ar fi atât de frumoasă dacă nu ar purta în sine amprenta sufletului poetului. În fiecare poezie se ascunde o călătorie a poetului, un zbor al său, o înălțare sau o cădere, o plutire sau o confruntare. Fiecare poem e o nouă tentativă de a învinge gravitația insensibilității, artificialitatea cotidianului sau imaginea sterilă a virtualului.

Cristian Dume, prin poezia tinereții lui, ne invită să ne descoperim fiecare aripile și să exersăm zborul interior, pentru a înțelege că astfel vom descoperi plutirea – starea prin care, fără eforturi, simțim că suntem mai aproape de cer.

PROF. LUCIAN CREANGĂ

Cuvânt introductiv

Dacă nu aş şti că autorul acestui volum de poezii e atât de tânăr, aş putea bănuî că autorul nostru a trăit deja multe din episoadele majore ale vieţii. Dar viaţa ne învaţă încă o dată, precum îi învâta tânărul Elihu odinioară pe înţelepţi şi pricepuţi, că nu e nevoie de ani mulţi pentru a putea transmite cele mai curate şi profunde gânduri despre viaţă şi despre Dumnezeu. Am recunoscut mai apoi, în timp ce citeam poeziile că, de fapt, vârsta pe care o are Cristi e în cele din urmă vârsta la care întrebările sunt cu adevărat majore şi definitive, fiind şi perioada în care spiritul artistic din om se alimentează (din întrebări şi problematizări) dezvoltându-şi fertilitatea. Aş spune că Cristi e în cel mai bun moment de debut, poate cu o uşoară întârziere.

Cristi se distinge nu doar prin personalitatea lui efervescentă, receptivă şi vibrantă, ci iată că astăzi ne oferă

privilegiul și bucuria să îi vedem adunate în poezii emoțiile, stările, întrebările, remușcărilor, căderile, ridicările, oftările, bucuriile, mulțumirile, rugăciunile, nostalgiile și mai ales speranțele. Ceea ce mi-a plăcut cel mai mult în poezia lui Cristi este faptul că într-un mod cu totul și cu totul aparte reușește să exteriorizeze o inimă care se gândește pe sine.

A devenit deja un clișeu să spui despre cineva că este o *rara avis*, dar Cristi chiar este o *rara avis* în cel mai valoros sens. Dacă își va dezvolta tot mai mult scriitura, pot să spun cu toată speranța și responsabilitatea că tânărul nostru poet Cristian poate umple vidul de artă și creație poetică din lumea noastră evanghelică. Și cred că e chemat să facă asta.

Îmi doresc ca versurile tot mai încercate, definite și ferme ce vor veni să reprezinte o alternativă imposibil de evitat pentru repertoriul nostru bisericesc importat și gol de semnificație.

Doresc din inimă să aibă parte întotdeauna de liniștea de a fi neliniștit.

DRD. LAURENȚIU PETRILA

Cuvânt-înainte

Într-o seară, după o zi de muncă, urmăream știrile și am fost șocat și adânc mâhnit în inima mea când jurnalistul informa cu privire la o scriere trimisă de Institutul Cultural Român la un salon de cultură din New York pentru a reprezenta oarecum cultura română.

Titlul e obscen și, din respect pentru conștiința mea și a celui ce va citi aceste rânduri, nu voi menționa.

Scrierea respectivă era o înșiruire de cuvinte triviale care nicidecum nu reprezentau nici poporul român și nici cultura românească. Admit că suntem săraci, dar nu proști.

În circumstanțele mâhnirii mele am primit pe e-mail câteva poezii de la Cristi, care, o spun cu sinceritate, au fost ca un balsam pe rană.

Le-am citit pe îndelete și, în mintea mea, am adunat câteva gânduri, pe care simt nevoia să le aștern pe hârtie.

Precizez că nu sunt un scriitor consacrat. Dumnezeu

m-a chemat la slujba de păstor, slujbă pe care o respect și o slăvesc, cum spunea marele apostol Pavel despre apostolia lui.

Pastorul este și el un slujitor al Cuvântului prin esența slujbei lui. În ce mă privește, pot să spun că, alături de această slujbă, sunt și un mare iubitor de poezie, și în versurile lui Cristi am găsit o poezie frumoasă și de calitate.

El dedică versuri iubitei, mamei și lui Dumnezeu, Creatorul și Mântuitorul nostru, fie Numele Lui slăvit în veci.

„Nu se nasc glorii pe stradă și la ușa cafenelii“, spunea Luceafărul poeziei românești, Mihai Eminescu.

Cristi s-a născut într-o familie creștină, mădulele ale bisericii Maranata, în care am slujit și încă mai slujesc.

Îmi era drag copilul Cristian Dume, care adeseori îmbogățea slujirea din biserică cu versuri frumoase și expresiv recitate. Urmăream și mă bucuram, ca pastor, de creșterea lui. Cea mai mare bucurie am avut-o când a recitat prima poezie scrisă de el. Mi-am dat seama că Dumnezeu îl iubește, îl inspiră și îi iluminează mintea. M-am bucurat că a ales să dedice talentul lui Creatorului și Mântuitorului care este slăvit și binecuvântat în veci.

Un exemplu concret care mi-a rămas în minte este poemul „Crucea Lui“:

La crucea din dealul uitat
Mi-a fost cântărită vecia.
Pe lemn, schingiuit și scuipat,
Mi-a dat izbăvirea Mesia.

Pe crucea din dealul durerii
S-a frânt omenirea în două.
Țâșnind sângele ispășirii,
Primit-am eu viața cea nouă.

Ca simplu cititor, mă aștept ca poezia să atingă cele mai sensibile corzi ale inimii, așa cum mie însumi mi s-a întâmplat citind poezia dedicată iubirii materne, scrisă cu ocazia Zilei de 8 Martie. Despre această iubire de care numai mama este capabilă este vorba în poezia „De vorbă cu mama“:

Nu înțeleg iubirea ta de mamă
Și darul tău de-a potoli furtuna.
Cum dintr-un pumn de fier tu faci aramă
Și-n rugăciuni fierbinți mă porți întruna.

.....

De unde-atâta pace-n vocea ta
Și-atâta cumpătare în cuvinte?
De unde, mamă, darul de-a uita
Greșeala mea ce nu ți-o aduci aminte.

...

Tot mă întreb, o, mamă, ce ești tu?
La nesfârșit cu chipul luminat.
Cum o ființă ca a ta cu drag putu
În fiecare zi să-mi lase-un sărutat.

Am convingerea că viața de poet și drumul acesta nu e ușor, așa cum inspirat surprind în versurile „Poet“:

Poetu-i un ciudat,
Un geniu anonim
Al morții antonim
În fraze afundat...

Da! Viața de poet
E-o luptă prea frumoasă
Să fie și faimoasă –
O am și n-o regret.

Să nu o regreți niciodată, tinere poet.

Bătrânul pastor Petrică Ivan îți urează, dragă Cristi,
drum bun pe cărarea nemuritoare a poeziei și un loc de
frunte în tezaurul poeziei românești.

PASTOR PETRICĂ IVAN

Introducere

Am deosebita bucurie să aștern pe hârtie simplele mele gânduri pe care vreau să le exprim legat de volumul meu de poezie *Exerciții de zbor*.

Dacă m-aș întreba și eu alături de mulți dintre oamenii cu care am interacționat: De când am început să iubesc poezia? aș spune că poezia m-a iubit întâi pe mine, datorită faptului că, în anii copilăriei mele, mama, în loc să învețe cântece pentru copii, a preferat să le inventeze. Iar lucrul cel mai frumos era că niciodată nu erau la fel.

Am ajuns să scriu versuri ca o modalitate de exprimare a sentimentelor mele, ceea ce îmi producea mult bine. De multe ori, când citeam poeziile înaintașilor mei, îmi venea să rup fiecare vers al poeziei mele și să îl ard. Dar am ajuns la concluzia că deși avem stări sentimentale asemănătoare, putem vorbi despre ele din perspective diferite, ceea ce ne face autentici.

Oricât de mult aş vrea să scriu despre Dumnezeu și despre salvarea pe care El ne-a oferit-o, văd cum cuvintele mele pălesc în fața unei mântuiri așa de mari. Dar, cu inima deschisă și plină de bucurie, vreau să exprim frumusețea Lui, ce mi-a fost revelată prin Scriptură și experiențe personale.

Deși poezia mea nu va abunda întotdeauna de rafinament, profunzime sau altele asemenea, vă asigur de toată sinceritatea mea. Nu cred că am poposit în fața vreunui vers fără să picur un strop din inima mea. De multe ori mi-a fost teamă să mă fac atât de vulnerabil, dar am înțeles că nu doar eu trec prin situații confuze în viață, ci fiecare dintre noi, în momente diferite.

Cred că sunt două categorii de scriitori: cei care își propun să scrie o carte și fac totul pentru a-și atinge acest scop și cei care scriu datorită stărilor care-i inundă și care apoi, datorită diverselor motive, se hotărăsc să publice. Eu fac parte din cea de-a doua categorie. De fapt, scriu pentru că iubesc și vreau din toată inima să ajungeti să iubiți poezia.

Dacă ar fi să-mi descriu poeziile, le-aș numi niște exerciții ale sufletului, de multe ori stângace, alteori inspirate, dar care în esență mă pregătesc pentru zborul final ce mă va ajuta să mă întâlnesc în slava eternă cu Dumnezeul meu care mă așteaptă.

Ca mesaj de final aş vrea să vă las următoarea meditație pe care o scrie psalmistul în Psalmul 45:1: „Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inimă și zic: «Lucrarea mea de laudă este pentru Împăratul!» Ca pana unui scriitor iscusit să-mi fie limba!“

CRISTIAN DUME

Dragostea Lui *Dragostea Lui*

„Iubirea lui Dumnezeu față de cel mai mare păcătos este mai mare decât iubirea celui mai mare sfânt față de Dumnezeu.“

ARSENIE BOCA

Regele durerii

Murit-a Isus pentru mine și tine,
Cu lacrimi de sânge iertat-a pe toți.
Privind cu iubire la mine...
A dat să țâșnească din El nemurire.

Purtat-a plângând crucea grea,
Și toți Îl scui-pau, fără nume.
Luat-a atunci crucea mea.
S-o poarte, ca Sfânt, pan' la capăt.

Îl văd cum mergea spre Calvar
Să moară pe cruce, să ierte.
Ca noi să primim ca un har
Iubire, iertare... și-un Rege!

Crucea Lui

La crucea din dealul uitat
Mi-a fost cântărită vecia.
Pe lemn, schingiuit și scuipat,
Mi-a dat izbăvirea Mesia.

Pe crucea din dealul durerii
S-a frânt omenirea în două.
Țâșnind sângele ispășirii,
Primit-am eu viața cea nouă.

La crucea din culmea iertării
A plâns Mielul sfânt și zdrobit.
Și-având inima închinării,
Prin El, mântuire-am găsit.

La crucea salvării de moarte
Isus a luat vina mea,
S-o ducă pe cruce, s-o poarte,
Să-mi dea izbăvirea de ea.

Mai mult

Mai mult decât durerea răstignirii,
Mai mult decât piroanele în mâinii...
A fost aceea, c'unui prieten
Nu i-a ajuns doar dragoste,
Nu i-a ajuns doar Fiul Sfânt.

Mai mult decât scuipatul gloatei oarbe,
Mai mult decât zdrobirea cărnii-n bice...
A fost durerea părăsirii,
Ce n-a știut că doare
Jertfa și Iubirea creatoare.

Mai mult, mai mult,
El ne-a iubit întruna.
Mai mult, S-a dat pe Sine pentru noi.
Și azi în frică și iubire
Să stăm în fața Lui, să Îi cântăm.
Mai mult, mai mult Te vreau în mine.